

Hoți în vechea mină de aur

DE IVY R. DOHERTY

Frank se ghemui în spatele gardului viu care delimita casa lui de cea a lui Davy. Băiatul stătea cu privirea ațintită înspre fereastra sufrageriei. De obicei, la acea oră, tatăl său obișnuia să citească ediția de după-amiază a ziarului, iar mama sa broda o față de pernă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca ei să afle că fiul lor tocmai se pregătea să se furișeze de acasă.

Părinții îi spusese în repetate rânduri că vecinul Davy nu era o companie bună pentru el. Considerau că un băiat care a reușit să aibă probleme cu poliția la 16 ani era o persoană de care un copil de 13 ani trebuia să se ferească.

Frank încercase să le explice cât de amuzant era Davy, ce lucruri extraordinare făcea și ce replici inteligente avea, dar

— Bineînțeles că este plină, rânji Davy. Uită-te!

Frank văzu ceva alb în lampă, asemenea unei bucăți de cretă, și era convins că aceasta ar trebui să ardă fără prea mult efort. Niciunul dintre ei nu știa însă că trebuia să fie și puțină apă în lampă, care să umezească chestia albă. Băieții încercară să aprindă toate cele trei lămpi, însă niciuna nu voia să se aprindă.

— Aventura în mină nu e prea distractivă fără o lampă adevărată, dar merge și o lanternă, zise Davy, scoțând o lanternă mică din buzunarul interior al hainei.

— Ce miros îngrozitor! se plânse Frank, în timp ce-și croiau drum prin galeria subterană. Miroase a usturoi amestecat cu ciment umed...

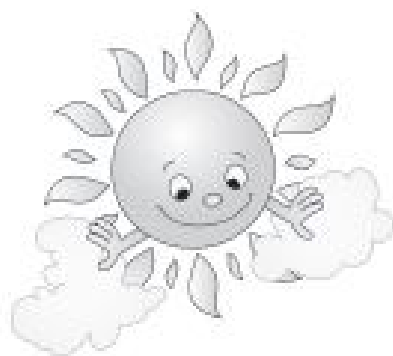
Davy izbucni în râs.

— Așa miroase gazul din lămpi. Se pare că a fost cineva aici de curând.

Lanternă lui Davy avea nevoie de baterii noi. Lumina difuză a lanternei, combinată cu nenumăratele ecouri și cu umbrele care se vedeau din loc în loc, transformase mina într-un loc înfricoșător.

La un moment dat, Davy se lovi cu capul de o grindă. Un șir de injurături îi scăpară de pe buze. Lui Frank nu-i plăcea cum vorbea Davy, dar n-avea curaj să-i spună nimic.

Curând, cei doi găsiră un firicel de apă care se scurgea pe jos. Ceva mai târziu, fură nevoiți să treacă prin

Călătoria lui Ethel

POVEȘTITĂ LUI LILITH SANFORD RUSHING

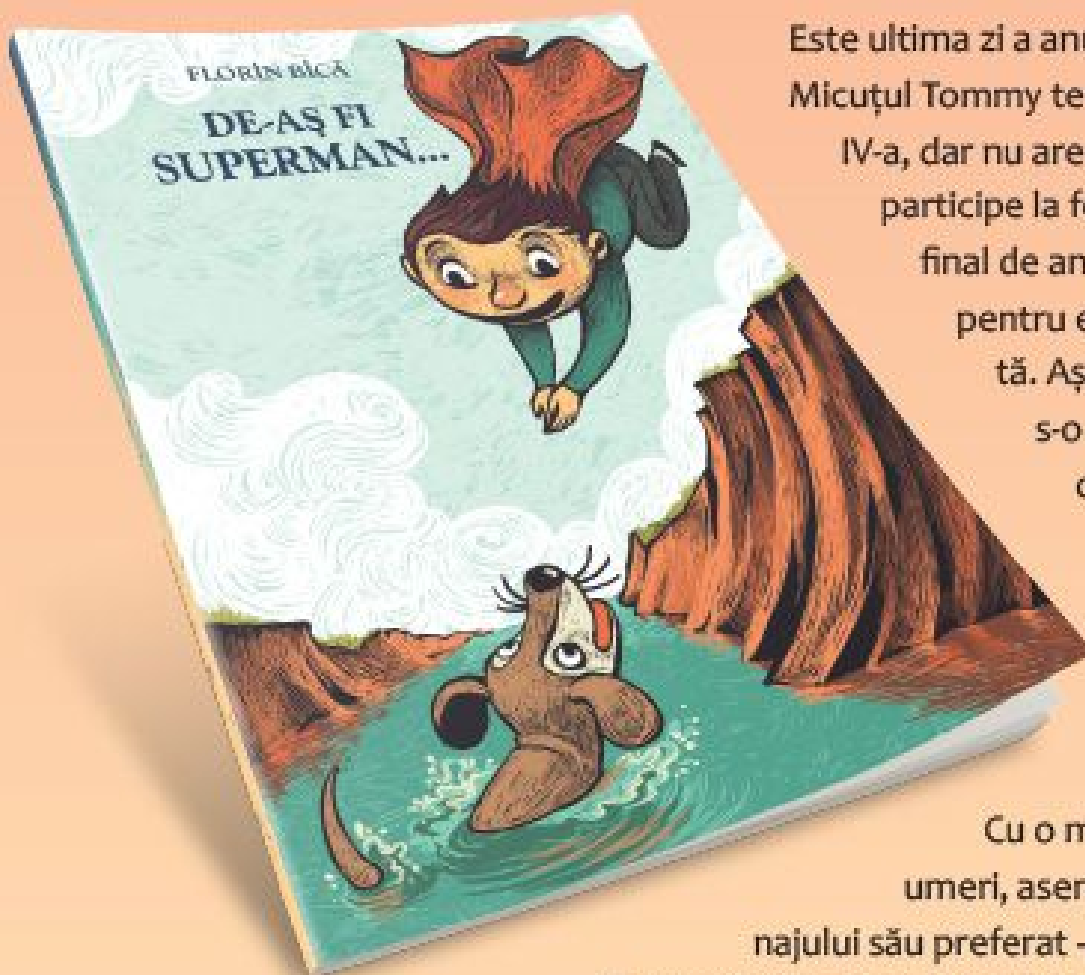
Totul în jur era atât de pustiu, încât simțeam o tristețe adâncă. Oriunde m-aș fi uitat, simțeam același lucru. Cred că totul a început cu ceva ce mi-a spus Rolf...

Ca de obicei, eu și cu fratele meu, în vârstă de 13 ani, stăteam în spatele căruței cu coviltir. La vremea aceea, eu aveam doar 11 ani, așa că, știindu-l pe Rolf mai mare decât mine, obișnuiam să cred tot ce-mi spunea. Sora noastră care era doar un bebeluș pe atunci, stătea lângă noi, așezată între niște perne. În tot acest timp, părinții noștri mergeau pe lângă căruță, ca să se asigure că totul este în ordine.

Rolf s-a apropiat de mine și mi-a spus:

— Ethel, nu l-ai auzit pe tata când a spus că mergem într-o țară fără Dumnezeu?

De-aș fi Superman...

Este ultima zi a anului școlar. Micuțul Tommy termină clasa a IV-a, dar nu are niciun chef să participe la festivitatea de final de an școlar. De fapt, pentru el este o zi tristă. Așa că se decide s-o zbughească de-acasă și să hoinărească pe străzi.

Cu o mantie roșie pe umeri, asemenea personajului său preferat – Superman –, Tommy întâlnește tot felul de persoane și se confruntă cu o serie de situații care îl vor ajuta să înțeleagă că, până la urmă, oricine poate fi supererou dacă are o inimă suficient de mare și dacă respectă cele trei reguli ale supereroilor.